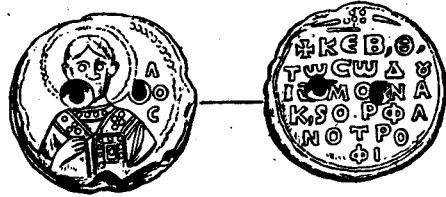

Ἰταλίαν, σκοπῶν νὰ ἐπέλθῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ἵνα παγιώσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχήν, καὶ ἀποφασίσας ἐπὶ τούτῳ νὰ ἀνακτῆσῃ πρὸ πάντων τὴν Σικελίαν ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν, διότι ἐνόει κάλλιστα ὅτι ἐνόσφ ἡ παρακειμένη ἐκείνη μεγάλη νῆσος ἦτο εἰς χεῖρας πολεμίων ἀσπόνδων ἀδύνατος ἀπέβαινεν ἡ ἀσφαλῆς τῆς κάτω χερσονήσου κατοχή. Ἄλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς ἀπέθανε πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ τὸ βούλευμα αὐτοῦ ὁ δὲ Ὁρόστης ἀνεκλήθη ὑπὸ Κωνσταντίνου Η', ἕτερος δὲ στρατὸς πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ρωμανοῦ Γ' οὐδὲν γενναῖον ἴσχυσε νὰ πράξῃ διὰ τὴν ἀνικανότητα τοῦ στρατηγοῦ. Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ στρατὸς οὗτος, ὅστις λέγεται ἀξιόμαχος, λέγεται προσέτι ἀθροισθεὶς καθ' ὀλοκληρίαν ἐξ Ἑλλάδος καὶ Μακεδονίας, ὅπερ ὑποδεικνύει ὅτι αἱ χῶραι αὗται εἶχον πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ἱκανὸν μάχιμον πληθυσμόν. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ Μιχαὴλ Δ'. Οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Σικελίας, οἱ Λογγοβάρδοι, οἱ ἐγχώριοι καὶ ἀπὸ τίνος χρόνου οἱ Νορμαννοὶ διεμάχογτο πρὸς ἀλλήλους καὶ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων οἱ συνεχῶς μεταβαλλόμενοι Κατεπάνω μετὰ κόπου ἠδύναντο νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τοσοῦτους πολεμίους, ὅτε ἐμφυλίως τις μεταξὺ τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἀράβων ἀγῶν παρέσχεν εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν πιθανωτάτην ἐλπίδα τοῦ νὰ ἀνακτῆσῃ τὴν νῆσον ταύτην, ἣν εἶχον ἀπολέσει πρὸ 200 καὶ ἐπέκεινα ἐνιαυτῶν.

Μολυβδόβουλλον τοῦ ἐδνοῦχου Ἰωάννου τοῦ ὄρφανοτρόφου.

(Ἐ ἔγραψή· «Κὼ ν, βοήθει τῷ σφ τοῦλε
Ἰωάννι μοναχῷ καὶ ὄρφανοτρόφῳ».)

Δύο ἀδελφοί, ὁ Ἀβουλ-Ἀφάρ καὶ ὁ Ἀβου-Χάφς, ἤρισαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὁ Ἀβουλ-Ἀφάρ ἠττηθεὶς πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀβου-Χάφς ἐξήτησε τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Κατεπάνω τῆς Ἀπουλίας καὶ Καλαβρίας Λέοντος Ὀπυ. Ὁ Λέων διαπεράσας εἰς Σικελίαν ἐνίκησε πολλάκις τὸν Ἀβου Χάφς, ἀλλὰ τότε ὁ Ἀβουλ-Ἀφάρ ὑποπέυσας μήπως οἱ ἐπικουροὶ ἐκεῖνοι ἀποβῶσι κυρίαρχοι συνενοήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ὁμοφρονήσαντες ἐξήτησαν καὶ ἔλαβον βοήθειαν ἐξ Ἀφρικῆς· ὁ δὲ Λέων μὴ δυνάμενος ἤδη νὰ ἀνθέξῃ εἰς αὐτοὺς ἐπέστρεψεν εἰς Ἰταλίαν, συνεπαγόμενος 15.000 χριστιανῶν, αἰχμαλώτων ἀπελευθερωθέντων ὑπ' αὐτοῦ. Ταῦτα πληροφορηθεὶς ὁ Ὁρφανοτρόφος ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλευμάτων τοῦ Βασιλείου Β'. Ἐπὶ τούτῳ ἐξέπεμψεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν δύναμιν ἀξιόλογον ὑπὸ τὸν περιφανῆ Γεώργιον Μανιάκην, μετακομισθεῖσαν αὐτόθι διὰ στόλου, τοῦ ὁποίου προΐστατο, ὡς μὴ ὄφελεν, ὁ πατρίκιος Στέφανος ὁ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως. Ὁ Μανιάκης ἀφικόμενος εἰς Ρήγιον τῷ 1038 διέταξε νὰ πρὸσέλθωσι πρὸς αὐτὸν πάντα τὰ στρατεύματα τῆς Ἀπουλίας καὶ τῆς Καλαβρίας καὶ προσέλαβε πρὸς τούτοις 300 μισθοφόρους νορμαννοὺς, ἀγομένους ὑπὸ τριῶν υἱῶν ἐνὸς τῶν ὀνομαστοτάτων μαχητῶν τῆς φυλῆς ἐκείνη, τοῦ Ταγκρέδου. Οὕτω δὲ αὐξήσας καὶ κατοχυρώσας τὴν δύναμιν ἦν συνεπήγαγεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ Μανιάκης διεπέρασεν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ἐξεπόρθησεν ἀμέσως τὴν τε Μεσσήνην καὶ τὰς Συρακούσας. Ἐπελθούσης δὲ ἐξ Ἀφρικῆς ἐπικουρίας εἰς τοὺς δύο ἀδελφοὺς 50.000 ἀνδρῶν συνεκροτήθη μάχη κρίσιμος περὶ τὰ λεγόμενα Ρήματα, καθ' ἣν ὁ Μανιάκης ὀλοσχερῶς κατετρόπωσε τοὺς πολεμίους, καὶ τοσοῦτος ἐγένετο αὐτῶν φόνος ὥστε ἐλέγετο ὅτι ὁ παραρρέων ποταμὸς ἐπλημμύρησεν αἵματος. Καὶ ἐκ μὲν τῶν Ἀράβων ὀλίγοι περιεσώθησαν ὁ δὲ Μανιάκης ἐκυρίευσεν μετὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο 13 ἀλληλοδιαδόχως σικελικὰς πόλεις, εἰς ἐκάστην τῶν ὁποίων ὠκοδόμησε